

A close-up photograph of a couple's hands clasped together. The woman on the left is wearing a light green, textured knit sweater and a silver-toned watch with a white dial and a brown leather strap. The man on the right is wearing a dark purple long-sleeved shirt. They are standing on a dirt path in a park with trees and a blue sky in the background.

VERONIKA
JONEŠOVÁ

HODINKY

VERONIKA JONEŠOVÁ

HODINKY

Dvůr Králové nad Labem 2019

Copyright © Veronika Jonešová, 2021

Cover © Václav a Veronika Jonešovi, 2021

ISBN: 978-80-270-7442-6

Věnováno mému manželovi.

Díky Tobě je láska, která je hlavním motivem tohoto příběhu, tak pravdivá. Děkuji Ti za pomoc, podporu, úsměvy, nekonečný přísun kávy a motivace. Děkuji Ti, že považuješ za naprosto normální, že si můžu splnit sen. Děkuju, že jsem si mohla z Tvé osobnosti půjčit vlastnosti, zájmy a vědomosti a nechat je, aby pozvedly charaktery postav na ještě lepší úroveň. Díky Tobě Patricie miluje focení a Samuel létání a vaření. Děkuju za tvou pokoru, kterou má Oliver, a za odhodlání, které má Patrik. Děkuju za pochopení definice slova domov a boj proti nesmyslnosti systému. Děkuju, že jsi se mnou koukal na dokumenty o Kongu, hledal lety po celém světě, počítal časové posuny, vysvětloval technické vychytávky letadel středního doletu a našel ideální recept na pizzu. Děkuju za to, že jsi četl a vnímal, upřímně opravoval a občas mě z růžového mraku stáhl na pevnou zem.

Doplňuješ můj příběh nejen v knize, ale i v životě.

Děkuju za možnost plnit si sny.

Je to to nejlepší, co mi kdo v životě dal.

Miluju tě.

OBSAH

1.	Hodinky	1
2.	Oáza v poušti velkoměsta	6
3.	Ticho v bouři	11
4.	Zvuk reality	16
5.	Shledání	19
6.	Hřbety života	22
7.	Kongo	28
8.	Polibek s vůní deště	36
9.	Stovky tváří, tisíce cest	38
10.	Lapač snů	42
11.	Vánoční zázrak	48
12.	Plyšový krokodýl	61
13.	Sněhové vločky	66
14.	Děti džungle	70
15.	Fuck the system	74
16.	Chardonnay	82
17.	Okna do duše	87
18.	Jaro života	92
19.	Čtyři minuty	96
20.	Jin	101
21.	Jang	111
22.	Hvězdy na zemi	119

23.	Víra a osud	122
24.	David a Goliáš	126
25.	Dva andělé	134
26.	Narozeninová melancholie	143
27.	Emma	149
28.	Vánoce v Minnesotě	156
29.	Kousek ze-mě	173
30.	Truhlice vzpomínek	182
31.	Smečka napořád	189
32.	Talisman	196
33.	Polární záře	206
34.	Svatební fotograf	215
35.	V Nebi	221
36.	Ztracené krásy	227

Kapitola 1

HODINKY

červenec 2053

Nedočkavě pohlédl na své hodinky a se vzrůstajícím pocitem nervozity se snažil přesvědčit, že je tu až moc brzo. Po několikáté za posledních pár vteřin otočil levou ruku s hodinkami k obličejí, aby se ujistil, že fungují a že se nezastavil čas. Velká ručička obíhala největší okruh, menší přeskakovala po ciferníku ve známém rytmu a ta nejmenší se váhavě posouvala k dalšímu kroku. Na malou chvíli uvěřil tomu, že je vše v pořádku, než ho opět zasáhl hlodavý pocit nedočkávé nervozity.

Stál na předem určeném místě v naprosto správný čas. Lidé ho míjeli a ignorovali. Nikdo o něj nezavadil pohledem. Z povrchu chodníků a silnic sálalo vedro. Hic k zalknutí. Čekal v nejlepším obleku, který doma našel. Setkání se s ní pro něj byla nesmírná pocta.

Netušil, že už je více než deset minut pozorován. Že i ona přišla s předstihem a sleduje ho, ale ještě v sobě nenašla odvahu vyměnit si s ním pohled z očí do očí. Přitom setkání s ním je to jediné, pro co posledních třicet let žila. Co si představovala. Jeho oči. Pozorovala jeho nervózní přešlapování, gesto, jak kontroluje

hodinky a přišlo jí to všechno povědomé. Vzpomínky, o kterých si myslela, že se dávno vytratily, se draly na povrch a byly neuvěřitelně barevné. A živé a hlučné. A srdce jí bušilo snad ještě rychleji, než kdyby vyběhla schody do desátého patra. Ještě si dopřála minutu, jednu minutu před tím, než se jejich oči setkají. Minutu výhody, klidu a té poslední vzpomínky.

...

V červnu v roce 2023 se viděli naposledy. Naprosto klasické ráno v klasickém bytě, ve kterém voněla čerstvě uvařená káva. Taková ta vůně, která vábí i ty největší spáče z brlohů a která vyvolává pocit energie a přináší neodkladnost dalšího dneška. V polospánku, s kávou v ruce, pátrala po vršku od jeho pracovního oděvu. On v naprosto probuzeném stavu bytí hledal s ní a snil o ní.

Už měl za sebou lehkou snídani, výběh v parku, sprchu, a to ještě neodbila osmá hodina ranní. Ale myšlenkami se rychle vrátil zpět k té zatracené ztracené uniformě. Časově na tom byl sice dobře, ale i tak by radši zbývající čas využil k jiným věcem než k hledání povinného vršku. I když ona vypadala jako medvěd, který se předčasně probral ze zimního spánku, mátoživě s polootevřenýma očima se pohybovala po místnosti s myšlenkami čilejšími, než by kdo čekal.

Muže svého života, teď aktuálně toho, kdo dennodenně vstává o dvě hodiny dřív, než by musel, jde si zaběhat a pak ji budí vůní kávy a pusou do vlasů, potkala před šesti lety. Na podzim

spolu oslaví další výročí a poté společně podniknou cestu do Nepálu. Vždycky počítala s tím, že k tomu odjezdu dojde. Vždyť on tak úpěnlivě trénoval. Všechny ty kyslíkové masky, zátěže v batohu, české hory, Tatry, Alpy a teď konečně Himálaj. V plnění snů spolu souzní a podporují se navzájem, takže ona bude moci pokračovat ve své práci fotografky a on poleze za svým cílem do toho nejvyššího kopce na světě. Bude ho provázet, kam jí síly budou stačit. Bude dokumentovat jejich cestu a pak na něj počká, dokud se nevrátí.

Teď, když ho o třicet let později viděla stát uprostřed té nejrušnější ulice ve městě, čekal on na ni. Jí se pod náparem všech těch vzpomínek podlamovala kolena a zadržával dech. Vzpomínala pořád dokola a nebyla schopná se pohnout ani o píd'. Vzpomínala na plány, na naděje, na naprosto dokonale nalajnovanou budoucnost, které věřili s neochvějnou důvěrou a naivitou. Jim se přece nemůže nic stát.

To ráno cítila vůni kávy, vůni čerstvě vykoupaného muže a jemnou vůni tulipánů, která přicházela z chodby. Postupně se jí začaly v hlavě vynořovat myšlenky na práci, na termíny, na neodkladné formuláře a na všechny papíry, které musí vyplnit, doručit, zařídit, vytvořit, přepsat a založit. Všechny ty nezbytné zbytečnosti, aby jejich cesta byla legální.

O čem přemýšlel on? Kromě toho, že začínal věřit, že jeho uniformu spolkla černá díra, myslel na spálené kalorie, tabulky, poměr tuků a svalů, a hlavně na ty splněné sny.

Teď, o třicet let později, uprostřed té nejrušnější ulice ve městě, na to ráno myslel zas. Na to, jak uniformu našla ona, a ještě mu ji stihla přežehlit. S lehce nepřítomným výrazem v očích ho políbila na rozloučenou a křikla za ním, co uvaří k večeři. To byl jejich poslední společný okamžik. Myslel na to, co by řekl nebo udělal jinak, kdyby věděl, že to bylo poslední společné ráno před jejich odloučením. Všechny ty slzy a nekontakt z nich udělal naprosto jiné lidi. Cizince, kteří na sebe číhají a nervozitou se třesou, protože co když?

Co když ona přijde s manželem?

Co když mě nepozná?

Co když si mě nebude pamatovat?

Co když nepřijde?

Co když to byl vtip?

S narůstajícím pocitem vzteku, zoufalství a neoblomných slz, které se mu hnaly do očí, snažil se rozhlížet ještě pozorněji. Prohledával dav a měřil si jednotlivce od hlavy až k patě. A vtom, když už mu v hlavě běžel dvacátý scénář jejich nasetkání a jejich neloučení, ji uviděl. A ona viděla jeho. Šli k sobě velmi pomalu,

zároveň by chtěli oba běžet. Něco jim v tom ale bránilo. Ulice plná lidí pro ně byla téměř neviditelná, oba vnímali jen sebe navzájem. Srdce jim bušilo, sevření v krku pomalu mizelo a oči se zalévaly slzami. Slzami všech emocí. Když si hleděli do očí a viděli v nich vlastně to samé, co viděli před třiceti lety, ohromně se jim ulevilo. A byli si naprosto jistí, že od teď už to bude napořád.

OÁZA V POUŠTI VELKOMĚSTA

červenec 2053

Obejmutí bývají všední, slušná, kamarádká, falešná, mateřská nebo milenecká. Ale tohle obejmutí dvou lidí, kteří se neviděli třicet let, bylo jiné. I když je to pořád stejné gesto, i když je to jedna ruka kolem pasu, druhá kolem ramen, třetí kolem krku, čtvrtá kolem zad.

Čtyři ruce.

Dva lidé.

Jedno obejmutí.

Tolik obejmutí za posledních třicet let, ale ani jedno nebylo takové. Tisíce pocitů, myšlenek a skrz počáteční rozpaky prosakoval do srdcí staronový hřejivý pocit lásky. Povědomá vůně, která byla téměř zapomenuta, s sebou okamžitě přinášela ty nejsladší vzpomínky.

Procházející lidé občas zavadili pohledem po dvou bláznech, kteří se objímali uprostřed ulice. Samozřejmě, že překáželi a zároveň vypadali jak vystřížení z filmu s nálepkou: A žili

šťastně až do smrti. Davy kolem nich proudily všemi směry, reklamy vyřvávaly svá hesla a vzduch byl parný. Dusivý, se zárukou blížící se bouřky. Náhodný kolemjdoucí zkrátka projde a vyhne se dvěma za ruku se držícím lidem. Ačkoliv to už je trošku neobvyklé, ne natolik, aby myšlenku na nějaký zamilovaný pár udržel déle než pár vteřin. Přitom právě v ty okamžiky se pro dva lidi, skoro cizince, kdy dusno k zalknutí přilepovalo košile na záda a ve vzduchu chyběl kyslík, změnil život.

Poznali se okamžitě. Přes slzy v očích objevovali pod vráskami ty staré známé tváře a zapomenutou mimiku. Staré známé úsměvy, jemně zvednuté obočí, všechno znovu nalezené. Krčení nosu, vlasy za uchem, zkrátka ty velké maličkosti, které vytvářejí osobnost a které jsou samozřejmě a intimní. Tvoří tu část celku, kterou dříve tak hrdě nazývali MY.

Nesměle, ruku v ruce, spolu kráčeli městem, které jako by viděli poprvé. Až došli do ulice, kde bydlel. Je zvláštní, že ač se na setkání s ní moc těšil, reálně nečekal, že k němu dojde. Veškerou svou pozornost soustředil na onen moment shledání. Ale co bude potom? Tak daleko si nedovolil přemýšlet, protože nechtěl přežívat zklamané představy. Z toho už se vyléčil. Tušil tedy, že doma bude prostě doma, nepořádek klasického žití a možná nevyvětraná vůně po Patrikově kuchařském umění, dnes v podobě bramboráků.

Společně přišli k jeho domu. Ke žlutému domku na kopci, který obklopovalo moře zeleně. Vinná réva se pnula po jižní straně fasády a veliká okna vyrůstala z tisíců muškátových květů. Najednou ji popadla panika. Co když tam čeká jeho žena s vnoučaty? Dříve než stačila tahle myšlenka prosáknout na povrch, přerušil ji hurónský štěkot a dva velcí psi hrnoucí se zjistit, koho si to páníček přivedl. Opět se snažila potlačit slzy. On nikdy psa nechtěl. A teď má dva. Co všechno je ještě jinak? Co všechno má čekat, že se změnilo? Během toho se snažila držet rovnováhu, dokud se ti dva čmuchalové nenabažili nových pachů, které pro ně představovala, a nechali ji projít přes nemalou kuchyň na nevelkou terasu.

Byla vděčná za chvíli, kdy byla relativně sama. On vařil kávu a dvě psí dámy okamžitě zamířily do stínu kamenné zídky. Porozhlédla se kolem a všude viděla květináče plné exotických rostlin. Orchideje, bromélie, ananasovníky, pomerančovníky, kávovníky a další květiny, které neznala, ale které neuvěřitelně voněly. Kolem poletovali motýli a včely a celá terasa se hemžila životem. Pohled z ní byl na zahradu, která byla i v tom vedru nabitá zelení. Oáza v poušti velkoměsta. I když teplota neklesla ani o stupeň, lépe se jí dýchalo. Vnímala ten nádherně okysličený vzduch, díky kterému se natolik uklidnila, že byla schopná podívat se na vše s odstupem.

Bylo naprosto pochopitelné, že si zařídil svůj život. Taky to udělala. Bylo naprosto pochopitelné, že nezůstal sám. Že žil, a ne pouze přežíval. Že se smál a netrávil celé dny steskem po ní. Byla by pokrytecká, kdyby ho za to všechno soudila, když sama si na něj občas nevzpomněla celé týdny a naučila se bez něj žít. Existovat v denní všednosti. Naučila se nebrečet u každého hrnečku kávy, kterou si spoustu let musela každé ráno vařit sama. Naučila se znovu smát a nemít u toho pocit viny. Že se radovala a byla šťastná, i když on u toho nebyl.

Po chvilce se za cinkotu hrníčků o talířky z kuchyně vynořil on. S úsměvem naservíroval kávu s malými sušenkami. Pomalu došel k limetkově zabarveným orchidejím, které zrovna obdivovala a natáhl směrem k ní ruku v prostém požadavku, aby se s ním šla posadit.

S radostí propletla její prsty s jeho a uvelebili se mezi měkké polštáře. Její pozornost strhl povědomý tvar sušenek a vzhledem k tomu, že oba přejali zvyky toho druhého, aby v dlouhém odloučení nezapomněli, on měl doma její nejoblíbenější značku sladkostí. I když je dřív vůbec neměl rád, za ty roky si na ně zvykl tak moc, že nekupoval žádné jiné. Když je ona uviděla, slzy jí vhrkly do očí, protože i taková banalita v podobě sušenek bylo pojítko s minulostí, které přežilo všechny ty léta odloučení. Cítila, jak jí červenají tváře. Ten pocit nezažila už roky. Po prvním doušku výborné voňavé kávy plné vzpomínek se nevydržela nezeptat:

„Kde jsi byl?“

Ztracený ve světě, a ještě víc ve své hlavě.

Miluju tě.

Prosím, promiň.

Adoptoval jsem dvě děti.

Byl jsem sám a zároveň prožil krásný život.

Můj život visel na vlásku.

Bál jsem se, ale nikdy na tebe nezapomněl.

Strávil jsem deset měsíců ve vězení za napadení fotografky
– vtipná historka.

Ani jedna z odpovědí, které se mu honily hlavou, mu nepřišla dost dobrá. Nadával si, měl to čekat. Měl roky na to, aby si připravil odpověď, která by dávala, když už nic jiného, aspoň smysl. On teď mlčel a koukal. Sledoval, jak se dívá ona a automaticky hladí po hlavě obřího psa, který se jí majestátně uvelebil u nohou.

TICHO V BOUŘI

Patricie (25 let), červen 2023

Slzy mi nezadržitelně stékaly po tvářích a pořád dokola jsem si opakovala, že jenom šířím zbytečnou paniku. Obvolala jsem všechny známé i ty neznámé, které jsem měla v telefonu, kontaktovala jsem lidi na facebooku a na dalších sociálních sítích a nic. Čím víc lidí jsem se ptala, tím víc jsem byla naléhavější a zoufalejší. Tím víc nemožné se mi všechno zdálo.

Večeře už dávno vystydla. Při pohledu na stůl by nikdo nečekal, že je to jeden z nejsmutnějších momentů v jednom lidském životě. Pohled na krásně naservírované kuře a voňavou zeleninu rozhodně nepůsobil sklíčeně. Naše oblíbené celerové hranolky nechtěly být jídlem, které v dalších letech bude vyvolávat ty nejzoufalejší vzpomínky. Ani víno se nechtělo měnit ve vzpomínkách na ocet, kdykoliv ho ucítím.

Čím později bylo, tím míň jsem byla nazlobená, tím víc jsem byla vystrašená. Co když se mu něco stalo? Kde je? On tohle nikdy neudělal. Vždycky o sobě dal vědět. I když mě deset lidí z deseti uklidňovalo, že se jenom zapomněl ozvat, věděla jsem, že něco není v pořádku. Ano, samozřejmě že mohl hned po práci

zapadnout s Davidem do klubu, zlít se do němoty a zapomenout dát vědět. Vlastně bych si přála, aby se stalo něco takového, ale tušila jsem, že to bude úplně jinak. I přes absolutně „uklidňující“ rozhovor s jeho matkou jsem věděla, že je můj strach oprávněný. Pokud ho nenajdu dnes v noci, nenajdu ho nikdy.

Ani zdaleka jsem netušila, jak moc všechny ty co-když myšlenky budou pravdivé. O půlnoci jsem to nevydržela a zavolala policii. Nahlásila jsem, co se stalo. Prý mám volat až dvacet čtyři hodin po zmizení. Děkuju pěkně! Nemohla jsem sedět doma. Vyběhla jsem ven s foťákem na krku. Proč s foťákem? Protože jsem potřebovala mít u sebe věc, která mě dokázala udržet nohama na zemi a která mě natolik spojovala s realitou a byla mi zároveň tak blízká, že mi dodávala pocit bezpečí. Šla jsem pochopitelně na letiště, kde pracoval. Šla jsem k řece, kde běhával. Chodila jsem až do svítání a někde mezi prvním paprskem a úplným rozedněním jsem vyprázdnila obsah svého žaludku. Vynadala jsem si a běžela domů. Vždyť on tam na mě bude čekat, uvaří mi kávu a dá mi pusku do vlasů. Obejme mě a všechno bude v pořádku.

Jenomže znáte ten pocit, kdy hodně hluboko víte, že se nic takového nestane? Váš mozek to ví. Nedokážete sice vysvětlit, jak to ví, ale ví to. Vaše srdce, emoce, přání, naivita a láska vám nedovolí ani na vteřinku zapochybovat o tom, že první, co ucítíte, když přijдете domů, bude vůně čerstvé kávy.

Nakonec to smrdělo odstátým kuřetem. Jako v transu jsem si sedla a znovu začala plakat. Co jsem mohla dělat? Telefon měl vypnutý. Nevydržela jsem v tak najednou prázdném prostoru a znovu došla k jeho práci. Počkám si tu na něj! Nebo na kohokoliv a nevzdám se, dokud se nedozvím, co se stalo.

Chodila jsem tam každé ráno, skoro půl roku. Jako neviditelná jsem se ploužila davem a pak čekala. Jako pes. Čekala a doufala a zažívala další a další zklamání. Zhubla jsem, pak ztloustla a pak zase zhubla. Nevařila jsem, zato hodně pila.

Už mi nešlo ani brečet.

Byla jsem zoufale vzteklá.

Zrazená a nepochopená.

Dennodenně.

Že prý se to zlepší časem.

Zahojí se to.

Ani náhodou.

Jediné, co se stane díky času, je to, že si zvyknete s tou bolestí žít. Zvyknete si. A je vám z toho ještě víc špatně, protože si na nic takového zvykat rozhodně nechcete. Kdo by taky chtěl. Tak přežíváte. Nevaříte si kafe. Nemůžete vidět ani cítit kuře. Tulipány považujete za prokleté kytky a děláte si tak hloupé asociace, že si nakonec připadáte jako úplní blázni.

V prvních týdnech samoty byly nejšílenější noci. Nesnesla jsem pohled na prázdnou půlku postele, a tak jsem spala uprostřed, schoulená do klubíčka. Jako na voru uprostřed klidného oceánu. Postel a peřina byly stejně tiché jako vlnky oceánu, po kterém jsem plula. Přitom bych čekala, že bude řádit úplná bouře, kolem budou lítat blesky, ale ono bylo ticho. Klid. Bylo to víc depresivní, než kdyby řádila živelná katastrofa. Nikdo se nevzrušoval, nikdo nevyhlásil mezinárodní pátrání. A já v tom klidném oceánu nezájmu plula a přestávala vidět břeh.

Přežívala jsem tímto způsobem dva roky. Dva roky, kdy jsem stála před zásadním rozhodnutím. Budu žít? Budu schopná fungovat, nejen kvůli sobě, ale i kvůli tomu zbytku přátel, které jsem zatím neodehnala? Nebo spíš, kteří se odehnat nenechali. Nebo kvůli rodině? Kvůli lidem, kteří vám mají být nejbližší jenom proto, že mají podobné DNA jako vy, a přitom jsou stejně cizí jako přátelé z dávných časů, což je kategorie ještě ošemetnější.

Když ztratíte někoho blízkého, najednou zjistíte, kolik „přátel“ vám chce pomoci. Ale ti postupně zmizí, protože je od vás už neslušné být smutný, zoufale doufající. Už by se s tím přece měl člověk smířit, vždyť si vedle vás připadají lidé nepříjemně, když před nimi nedej bože dáte najevo své vnitřní emoce. A pak je tu pár lidí, kteří se necpou na první místo v pomoci bližnímu svému. Oni tu pro vás jsou, ale nechají vás, až budete připraveni s nimi mluvit. Nikdy jste je nepovažovali za nejlepší kamarády, ale jste si

s nimi z nějakých důvodů blízcí a máte je radši, protože když jsou s vámi, tak umějí mlčet. Nevnučují vám své názory, nepodstrkují vám vizitky na uznávané psychology, nenutí vás něco dělat. Jsou s vámi a mají cit pro pocit.

ZVUK REALITY

Samuel (56 let), červenec 2053

Mluvila nejprve váhavě. Stroze. V krátkých větách. S očima upřenýma kamkoliv jinam než do mých očí. Byla nervózní. Ale když povídala, občas se usmála, a když si na něco nemohla do detailu vzpomenout, krčila obočí tím staroznámým způsobem. To mi připomínalo život před tím, než jsem ho znovu musel poskládat z úplně rozbitých kousíčků do žitelného celku. Postupně jí ale začala slova splývat ze rtů s čím dál větším elánem a energií. Vnímám význam toho, co říkala. Neuvěřitelně mě těšil i jen zvuk jejího hlasu. I kdyby mluvila japonsky, poslouchal bych stejně napnutě a užíval si tu zvukomalebnou škálu jejích altově položených tónů.

Mluvila naléhavě, jako by těch třicet let chtěla co nejrychleji říct, aby smazala propast prázdných let, která se mezi námi vytvořila. Čím víc slov a vět mi řekla, tím víc otázek mě napadalo, a tím víc detailů mě zajímalo. Neudržel jsem slzy, když mi začala vyprávět o prvních týdnech a měsících po mém zmizení.

Trnul jsem a nervózně poposedával, když vyprávěla o přátelích a rodině. Pořád jsem očekával slovo manžel, svatba,

děti, vnoučata, psi, kočky, zkrátka jakýkoliv element, který by naznačoval rodinu. Ale odvahy na to, abych se jí zeptal přímo, jsem zatím neměl. Čekal jsem a čím dál víc mě moje ješitnost doháněla k šílenství, protože mi nedovolovala tu otázku položit. Povídala dál a na lavičce uprostřed tropické zahrady, obložená polštáři a jedním ze dvou chlupáčů, kterému se podařilo vmáčknout se mezi nás, vypadala šťastně a spokojeně. Snad se i tak cítila. Káva jí dávno vystydlá, protože přes vyprávění na ni úplně zapomněla. Velká černá psí hlava, která jí ležela na klíně, spokojeně pospávala, občas zafuněla a tvářila se, že je vše, jak má být. Vše na svém místě. I já jsem se tak cítil. V klidu. Když jsem ji viděl, jak si dává blondaté pramínky vlasů za ucho, jak hladí psa a jak se při smíchu už nijak nestydí, jen se upřímně směje, nahlas od ucha k uchu, bylo mi to naprosto jasné.

Miluju ji.

Nikdy jsem ji milovat nepřestal a nikdy nepřestanu.

Čím blíže jsme byli k tématu osobní život, tím víc jsem zjišťoval, jak mě to pomyšlení rozčiluje. Jen ta představa jiného muže po jejím boku. Větší část jejího života s ní teoreticky mohl být někdo jiný. A já až doteď naprosto chápal a věděl, že je to víc než reálné, že bude vdaná a šťastná. Mě má pouze jako vzpomínku na nepovedenou lásku v mládí. S tímhle vším jsem počítal, když

jsem ji konečně kontaktoval a domluvil schůzku. Věřím, že i já jsem žil naplno, a i když jsem se nikdy neoženil, přál jsem jí rodinný život, který nějakého manžela nejspíš obsahuje. Teď ve mně řádil boj, protože jak jsem ji tady viděl, nehodlal jsem ji nechat jen tak odejít. Naštěstí se odejít nechystala, protože pořád nepřestala povídat a já jsem byl připravený ji poslouchat klidně celé dny.

CRRRR. Tak i takhle nějak může znít zvuk reality. Zvuk, který přeruší intimitu, moment sdílení, a který s sebou může přinést velkou změnu. V očích se mi nejspíš mihl šok, strach a pak vzpomnutí a uvědomění si, co za návštěvníka za námi nejspíš přichází. Ta vteřinka překvapení se odrazila i v jejích očích. Možná déle, než sama chtěla. Oba jsme se ale vzpamatovali a nastavili výrazy typu: Jsme dospělí, staří známí, ať je to cokoliv, nějak to zvládneme. Ani jeden z nás se tak samozřejmě necítil. Celý tenhle moment netrval déle než dvě vteřiny, a přesto mohl být zásadní, protože ani jeden z nás se to odpoledne nechtěl setkávat s realitou tváří v tvář. Ale realita byla poměrně netrpělivá osoba a další CRRRRRR znělo už vážně naléhavě. Ona zůstala sedět. Připadala si tak nejspíš víc bezpečně. S polštářem za zády a obřím psem na klíně. Ani ji nepřekvapilo, že se psy zvonění nehnu. Patrně oba cítili, že je to někdo známý, člen rodiny. Sice nerad, ale zvedl jsem se a šel otevřít. Ona přichozího neviděla, ale slyšela každé naše slovo.

SHLEDÁNÍ

Patricie (55 let), červenec 2053

„Tati, snažím se ti dovolat už dvě hodiny! Slíbil jsi, že dáš vědět! Tak co? Přišla? Poznala tě? Mluvila s tebou? Utekla? Proč se tak tváříš, panebože? Ty se směješ? Tys pil! Tati, znám tě dvacet pět let a takhle přiblblé ses naposled tvářil, když sis přitáhl z ulice dvě štěňata, který teď vypadaj víc jako slůňata. Uvařím si kafe, jo?“

Pod vší touhle smrští a palbou otázek se ozývalo zapínání kávovaru a otevírání dvířek u skřínky s hrníčky. Chtě nechtě jsem se musela smát a byla jsem dojatá. On má syna. Syna, který ho očividně miluje a má o něj strach.

Čerstvě uvařená káva zavoněla až ke mně na terasu a v tu chvíli tam stáli oba. A já zažila jeden z nejsilnějších momentů v životě. Cítila jsem, že se mi potí dlaně a že se už zase červenám, ale když jsem je viděla vedle sebe, neubráníla jsem se údivu. Ve chvíli, kdy jsem se snažila odstrčit obřího psa ze svých nohou, abych se mohla přivítat s jeho synem, se mi dojetím skutálela slza po tváři. To už jsme si podávali ruku, a nakonec se z podání ruky stalo jedno velké obejmutí. Pevné, až dusivé. Ale upřímné.